

Redakčný výber z piatej kapitoly knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: o Biblia uí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Keď hovoríme o tom, že Ježiš mal úplnú ľudskú prirodzenosť, nesmieme nikdy dovoliť, aby naša myseľ skĺzla do chybného zmýšľania, že mal hriešnu prirodzenosť. Je pravda, že prišiel „v podobnosti tela hriechu“ (Rímskym 8:3). Bol medzi nami v tej prirodzenosti, ktorá je v každom inom prípade hriešna. Ale On nebol hriešny. Ľudská prirodzenosť a hriešna prirodzenosť nie sú synonymá. Hriech nie je nevyhnutnou súčasťou ľudskej prirodzenosti. Hriech je votrelec. Boh stvoril Adama bez hriechu a takisto aj Evu. Najprv boli celými ľuďmi a až neskôr sa stali hriešnikmi. Keď Ježiš prišiel ako posledný Adam, prišiel s ľudskou prirodzenosťou, ktorá bola taká skutočná a taká úplná ako tá, ktorú vlastnil prvý Adam. Ale on bol bez hriechu a takým aj zostal. To neznamená len to, že bol schopný vyhnúť sa prehrešeniu a že to aj dokázal. Znamená to takisto aj to, že bolo nemožné, aby zhrešil kvôli zásadnému spojeniu medzi jeho ľudskou a božskou prirodzenosťou. K tomuto bodu sa onedlho vrátíme.

Avšak Ježišova bezhríšnosť nebola len prostou nevinnosťou neutrálnej podstaty, ako to bolo v prípade prvého Adama. Nová zmluva o ňom vypovedá, že mal plný podiel na všetkých našich skúsenostiach a najmä v oblasti pokušenia, ktoré vždy prekonal. Pokušenie neznamená nič, ak nezahŕňa zápas proti návnadám hriechu. To znamená vzdorovanie jeho lákadlám. Keď ítame,

že Biblia opisuje nášho Pána ako „pokúšaného vo všetkom, podobne nám, [no] bez hriechu“, vieme, že aj keď lákanie k hriechu bolo skutočné a silné, on zostal bez poškvrny (Židom 4:15).

Ďalšie jasné vyhlásenia hovoria, že „hriechu v ňom niet“ (1. Jána 3:5), že „neučinil hriechu“ (1. Petra 2:22) a že „nepoznal hriechu“ (2. Korinským 5:21). Bol „bezvadný a nepoškvrnený“ (1. Petra 1:19). Tieto tvrdenia vyriekli ľudia, ktorí žili v tesnej blízkosti Krista po dobu viac ako troch rokov, a videli Ježiša nielen na verejnosti, ale v tom, čo zvykneme označovať ako „nestrážené okamihy“.

Je pravda, že na kríži Boh právnický Krista „učinil ... hriechom“ (2. Korinským 5:21). Ale takisto je pravda, že „obetoval sám seba bezvadného Bohu“ (Židom 9:14). Naše hriechy boli pripočítané na jeho účet, keď zomrel namiesto nás. Svojím vlastným životom a charakterom bol však prostý skazenosti, ktorú všetci ostatní muži a ženy dedia po svojich rodičoch. To, ako sme už videli, sa udialo vďaka posväcujúcej moci Svätého Ducha, ktorá zaistila, aby sa v Márii nepočal a neskôr nenarodil nikto iný ako „ten svätý“. On nevstúpil do tohto sveta s hriešnou prirodzenosťou a žil tu bez toho, aby spáchal akýkoľvek hriech. Naša planéta bola svedkom prítomnosti bezhriešneho človeka, ktorý žil medzi všade sa nachádzajúcimi hriešnymi mužmi a ženami!

Ani peklo samotné nebolo schopné nájsť na Ježišovi z Nazaretu akúkoľvek škvrnku. Keď démoni kričali v jeho prítomnosti, bolo to preto, aby svedčili, že on bol „ten Svätý Boží“ (Marek 1:24). Vo chvíľach svojho zatknutia mohol Ježiš vyhlásiť: „ide knieža tohto sveta, a nemá na mne ničoho“ (Ján 14:30).

Ale mohol Ježiš zhrešiť? Nad touto otázkou už prebehlo veľa argumentácií, a to nielen počas dlhšej histórie, ale znova aj v poslednej dobe. V skutočnosti však nikdy žiadny spor nebol potrebný. Nesmieme zabúdať nato, že Ježiš bol a je Boh-človek, v ktorom je božská a ľudská prirodzenosť nerozlučiteľne spojená. Je pravda, že to, čo je pripísané jednej prirodzenosti, nemôže byť pripísané druhej prirodzenosti. Rovnako však platí, že to, čo sa udialo z aktivity ktorejkoľvek prirodzenosti, smie byť pripísané osobe, ktorou je Pán Ježiš Kristus. Ak on mohol zhrešiť, potom mohol zhrešiť Syn Boží a to je nepredstaviteľné. Neskôr sa vrátíme k tejto otázke vzťahu medzi dvoma prirodzenosťami k jednej osobe.

To neznamena, že pokusenia, ktoré zažil náš Pán, neboli skutočné. Práve vďaka tomu, že náš Pán nemohol zhrešiť, zniesol pokusenia takej veľkej intenzity, ktoré sú nám úplne neznáme a ktoré nikdy nezažil žiadny iný príslušník ľudskej rasy. Hrôza týchto skúseností z neho činí toho, kto nám dokáže poskytnúť práve tú pomoc, ktorú potrebujeme, keď sme sami pokúšaní (Židom 4:14-16).

Ale je tu ešte jedna vec. Ak by Ježiš mohol zhrešiť, kým bol na zemi, potom môže zhrešiť aj teraz. Či nie je „ten istý včera i dnes i naveky“? (Židom 13:8). Mohlo byť naše večné spasenie postavené na takom vratkom základe?

Nevyhnutnosť jeho človečenstva

A práve na Kristovom skutočnom, ale bezhríšnom človečenstve, je postavené naše spasenie.

Je to človek, ktorý zhrešil a je to človek, ktorý si musí odpykať trest za hriechy. Pod tento trest spadá utrpenie tela i duše. Také niečo je možné len u človeka (znova si pozrite Ján 12:27; Skutky 3:18; Židom 2:14; 9:22). A keďže tento trest zahŕňa tiež utrpenie v tomto živote, bolo nevyhnutné, aby Kristus prijal ľudskú prirodzenosť, a to nielen v jej prvotných zložkách, ale takisto so všetkými tými slabosťami, obmedzeniami a bolesťami, ktorým bola podrobená od okamihu pádu. Z tejto príčiny bol Kristus vystavený ľudským obmedzeniam v poznaní, zažíval hlad a smäd a poznal smútok a bolesť. Takto sám zostúpil až do hĺbok biedy, v ktorej sa ľudstvo nachádza od chvíle pádu (Židom 2:17-18).

Lenže v tom istom čase musel byť aj bezhríšnym človekom. lovek, ktorý sám bol hrišnik, takže musel zaplatiť trest za svoje vlastné hriechy, by nikdy nemohol zmieriť hriechy iných (Židom 7:26). Len pravý lovek – Prostredník, ktorý osobne zakúsil všetku ľudskú biedu a nikdy nepodľahol žiadnemu pokušeniu, mohol zástupne vstúpiť do všetkých skúseností, skúšok, obtiaží a pokušení človeka. Pán Ježiš Kristus je presne taký Prostredník (Židom 2:17-18; 4:15-5:2). A nielen to. Takisto je aj dokonalým ľudským príkladom, ktorý máme nasledovať (Matúš 11:29; Ján 13:13-17; Filipským 2:4-8; Židom 12:1-3; 1. Petra 1:21).

Bezhriešny človek - Solas - čítanie o živote v Kristu

Autor: Stuart Olyott
